

24.06.2024 PONEDELJEK ROJSTVO JANEZA KRSTNIKA	KAPELA 19.00	++BAJT, Tomaj 120
25.06.2024 TOREK Viljem, opat	KAPELA 8.00	PO NAMENU IZ PODGRADA
26.06.2024 SREDA Vigilij, škof		
27.06.2024 ČETRTEK Ema Krška, vdova	BRITOF 19.00	+ PAOLO DIBITONTO, Tomaj 48a, 8.dan
28.06.2024 PETEK Irenej, mučenec	KRIŽ 19.00	+ DIMITRIJ MACAROL, Križ 201, 8.dan
29.06.2024 SOBOTA Peter in Pavel, apostola	PRED ŽUPNIŠČEM 10.00	V ČAST ZAVETNIKOM ŽUPNIJE (oratorijska sv.maša in sklep oratorija)
30.06.2024 13. NEDELJA MED LETOM zunanja slovestnost zavetnikov sv.Petra in Pavla	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+MILENA GRMEK, Kazlje 5a ZLATA MAŠA G. IVANA FURLANA (po maši ste povabljeni na župnijsko dvorišče)

PRIJAVE ZA ORATORIJ SO ZAKLJUČENE

Že sprejemam kandidate za 1. razred verouka. Prijavnice so na spletni strani.

(slika levo. g.Ivan Furlan - zlatomašnik župnik v Tomaju, Pliskovici, Avberju in Kazljah in še kje od 1982-2006 - sedaj župnik na Gočah pri Vipavi)

ŽUPNIJA TOMAJ
12 NEDELJA MED LETOM

Štev.25/LETO XII.

16-junij 2024

Kristus je gospodar narave

Iz svetega evangelija po Marku ([Mr 4,35-41](#))

Ko se je tisti dan zvečerilo, je rekel Jezus svojim učencem: »Prepeljimo se na drugo stran!« Ko so odslovili množico, so ga vzeli s seboj v čolnu, v katerem je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim. Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je bil že poln vode. On pa je bil na krmi in je spal na blazini. Zbudili so ga in mu rekli: »Učitelj, ti ni mar, da se potapljamo?« In vstal je, zaprétíl vetru in rekel morju: »Utihni! Molči!« In veter se je poglel in nastala je globoka tišina. Njim pa je rekel: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?« Prevezel jih je velik strah in spraševali so se: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in morje?«

Duhovna spodbuda

Dvanajsta nedelja med letom nas usmerja v iskanje, a je tudi izziv: »Kje si, Bog?«, ki je bolj ali manj tisti klic Kristusa na križu: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si si me zapustil?«

Mislím, da smo

vsi vsaj enkrat v zasebnem, intimnem družinskem, starševskem ali prijateljskem življenju občutili kritično izkušnjo zapuščenosti s strani Boga, predvsem pa človeka, v različnih zasebnih in javnih situacijah. Predstavljajmo si izhodiščno situacijo: Jezusa vzamejo iz množice in ga, tako kot je bil, naložijo na čoln, mu dajo blazino kot tolažbo, in se odmaknejo od obale, da bi ga oddaljili od sprašujoče množice in tudi da opravljajo svoje delo, da lovijo ribe.

Situacijo, ki jo bo več njihovih ribičev doživelo že večkrat, a tokrat je drugačna, nevihta je, črno nebo, razpenjeno morje premetava čoln, tuli veter in soočiti se morajo s temi elementi, za katere so dobro vedeli, ki predstavljajo nevarnost, ponavadi imenovano "smrt"... polni so groze, strahu, tesnobe... tako kot v našem življenju... in ne vemo, ko se ne znamo soočiti z njimi... in kdorkoli bi nas lahko tega rešil, blaženo spi na vzglavniku krme čolna.

Podobno kot v našem življenju; pogosto tisti, ki bi lahko pomagali, nočejo sodelovati, ali se izmikajo, ali pa pomagajo na tak način, da stojijo bolj ob strani in ne preostane nam drugo, kot da prosimo Boga za pomoč. "Bog, mar ti ni vseeno, da umremo?" prošnja kot provokativen izziv, da naredimo nekaj, kar bi neizogibno želeli, da bi bilo naša odrešitev.

Kolikokrat izzovemo Boga s prošnjo za vidna »znamenja«, ki pa nas nato pustijo začudene: »Kdo je to, da ga ubogata tudi veter in morje?«

Odgovor »Kdo je to ...« je hiter, avtoritativen, slovesen, učinkovit, hiter in odločen: »Ko se je prebudil, je zapretil vetru in rekel morju: »Utihni, umiri se!«

No, trije imperativi "zapreti-utihni-umiri se" so namenjeni bolj nam kot zunanjim silam narave. Trije opomini, da premagajo nezaupanje do tega »Kdo je ta ...«, s katerim so učenci delila tri leta njegovega življenja, a se ob najmanjšem kančku nevarnosti zatečejo v dvom, in jih pomirijo očitajoče besede: "Spet nimate vere?"

In po več kot 2000 letih je še vedno tukaj, da nam očita kulturo negotovosti, tesnobe, bolezni, finančnih težav, neuspeha, zakonske, poklicne in/ali pastoralne negotovosti, čeprav je življenje izboljšano socialno in zdravstveno varstvo (bolj ali manj), varnejši so prevozi in bolj zaščitena ozemlja, odraslo materinstvo tudi v starosti in globalni gospodarski svet.

Izhajajoč iz tistega »Kdo je to ...« moramo mi, družina, družba bolj verjeti, bolj zaupati drug v drugega, odpreti vrata najmanjšim, saj je On z vsakim od nas. .

Kristus ima v trenutku izdaje znamenje ljubezni, oprijemljivo skozi stoletja: evharistijo, »hrano življenja« za človeštvo danes, jutri, za večnost, da se skupaj borimo proti vsem duhovnim, moralnim in človeškim skrbem.

Edina sila, ki nas lahko odreši, je vera – zaupanje v Boga, ki je neskončno modrejši, močnejši, bolj dobrohoten od nas: »Vse svoje skrbi položite nanj,« je priporočal sveti Peter, ker On skrbi za vas.

In končno, nekega dne - pravi zelo ljubo opravičilo Martina Luterja Kinga, ki ga pogosto citira V. Bachelet - je strah potrkal na vrata; Vera je šla odpret vrata: a nikogar ni bilo notri.

In potem se vprašajmo:

Ali lahko kot posameznik, kot par, kot družina, kot skupnost najdemo v Bogu Očetu, Bogu Sinu in Bogu Svetem Duhu neomajno moč in zaupanje, ki nam omogočata, da se soočamo z viharji življenja?